

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **JCDecaux, Městský mobiliář, spol. s r.o.**, se sídlem Praha 8, Šaldova 12/425, IČ 45241538, v řízení zastoupeného Mgr. Ondřejem Trnkou, advokátem, se sídlem Praha 2, Záhřebská 154/30, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy – odbor stavební**, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, za účasti osoby zúčastněné na řízení: ELTODO–CITELUM, s.r.o., se sídlem Praha 4, Novodvorská 1010/14, IČ 25751018, v řízení zastoupeného JUDr. Markem Nespalou, advokátem se sídlem Praha 2, Vyšehradská 21, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2012, č.j. S-MHMP 783083/2011/OST/So/Km,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2012, č.j. S-MHMP 783083/2011/OST/So/Km, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil usnesení odboru výstavby Úřadu městské části Praha 8, sp. zn. MCP8 061368/2011/OV.Hán, č.j. MCP8 069067/2011 ze dne 11. 7. 2011 o zakázání provedení ohlášené stavby.

Žalobce v žalobě konstatoval, že podal u Úřadu městské části Praha 8 žádost nazvanou „Ohlášení reklamního zařízení a spojení územního souhlasu a ohlášení reklamního zařízení“, které předpokládá umístění 24 reklamních a informačních zařízení typu „OutBanner“ na 12

sloupech veřejného osvětlení při komunikaci Rohanské nábřeží v k.ú. Karlín. Žalobce nesouhlasí s postupem žalovaného a prvostupňového správního orgánu, je přesvědčen, že rozhodnutí bylo učiněno v rozporu s ustanovením § 107 stavebního zákona. MČ Praha 8 rozhodl podle tohoto ustanovení tak, že provedení ohlášené stavby zakázal, z důvodu že stavba není způsobilá k ohlášení a nemůže být proto provedena, respektive musí být zakázána, a to proto, že územní rozhodnutí nebylo pro stavbu dosud vydáno, a to z důvodu, že oznámení o záměru, které žalobce podal společně s ohlášením stavby neobsahuje souhlas společnosti ELTODO-CITELUM, s.r.o., které na základě smlouvy o přenechání veřejného a slavnostního osvětlení, veřejných a věžních hodin na území Hlavního města Prahy do nájmu, o jejich provozování a správě zajišťuje provoz, správu a obnovu výše uvedených zařízení na území Hlavního města Prahy, tedy i všech sloupů veřejného osvětlení, na kterých mají být umístěna předmětná reklamní a informační zařízení. Žalobce již v odvolání uvedl, že se jedná o dvojí rozhodnutí v téže věci (žalobce podával žádost o ohlášení stavby spolu s oznámením záměru v území k vydání územního souhlasu, o čemž bylo rozhodnuto shodného dne), přičemž odkazoval na nejasnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Žalobce namítá, že pokud byla podána žádost o spojení územního souhlasu a ohlášení reklamního zařízení, měl správní orgán vést spojené řízení ve smyslu § 78 odst. 1 stavebního zákona. Žalobce si je vědom, že je to na uvážení správního orgánu, zda řízení spojí, ale poukázal na to, že z judikatury a z komentářů vyplývá, že stavební úřad by k tomuto kroku měl přistoupit s ohledem na ustanovení § 4 odst. 1 stavebního zákona. Pokud tak neučinil, měl žalobce informovat o důvodech, pro která řízení nespojil, což se ale nestalo.

V druhé námitce namítá žalobce, že správní orgán prvního stupně nepostupoval v souladu s právními předpisy. Stavební zákon výslovně neřeší situaci, jak postupovat v případě ohlášení provedení stavby bez příslušného územního rozhodnutí, respektive územního souhlasu. Pokud správní orgán řízení o podaných dvou žádostech, tj. žádosti o územní řízení a o ohlášení stavby, nespojil, má žalobce za to, že zahájené stavební řízení bylo nutné z hlediska formální přesnosti do vyřešení předběžné otázky ve smyslu ustanovení § 57 odst. 2 správního řádu, řízení přerušit, a nikoliv zakázat. Pokud by bylo pravomocně stanoveno, že územní rozhodnutí není, respektive že nemůže být vydáno, měl žalovaný postupovat podle ustanovení § 105 odst. 4 stavebního zákona a ohlášení odložit, nikoliv dle ustanovení § 107 stavebního zákona ohlášení zakázat. Postup žalovaného dle ustanovení § 107 považuje za nezákonný, neboť výčet důvodů pro zákaz provedení stavby je v tomto ustanovení taxativní, tj. stavba musí být v rozporu s územním rozhodnutím nebo souhlasem. V daném případě ale územní rozhodnutí, resp. územní souhlas zcela chybí. Odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 7As 10/2009-86.

Dále žalobce namítá, že v době, kdy žalobce rozhodl o zakázání provedení stavby z důvodu, že umístění předmětné stavby nebylo dosud pravomocně povoleno, se v územním řízení o umístění stavby právě rozhodovalo. Územní řízení tedy v dané době nebylo pravomocně skončeno. Žalobce přitom odkazuje na řízení o odvolání proti usnesení o projednání záměru v územním řízení vedeném žalovaným pod č.j. S-MHMP 871306/2011/OST/Li/Km. Zdůraznil, že rozhodnutí o odvolání proti usnesení o projednání záměru v územním řízení bylo vydáno ve stejný den, jako předmětné rozhodnutí žalovaného v této věci, avšak žalobci bylo doručeno teprve 7. 8. 2012, tj. o 11 dnů později než touto žalobou napadené rozhodnutí. Tím byl poškozen na svých právech.

Žalobce je tedy přesvědčen o tom, že žalovaný pochybil, když zamítl odvolání žalobce pouze s tím, že „rozhodnutí o zákazu provedení ohlášené stavby bylo vydáno v souladu se

zákonem. Umístění předmětné stavby nebylo dosud pravomocně povoleno“. Žalovaný své rozhodnutí ani řádně neodůvodnil.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě k námitce nesprávnosti postupu žalovaného, který předmětná řízení nespojil, uvedl, že v případě územního souhlasu a sdělení k ohlášení stavby se nejedná o správní rozhodnutí, která by byla výsledkem správních řízení. Jde podle části čtvrté správního řádu o opatření dle § 156. Možnost sloučit vydání těchto opatření vyplývá z ustanovení § 79 odst. 2 stavebního zákona s tím, že v daném případě nedochází ke spojení řízení, ale pouze může být sloučeno vydání obou opatření, a to výhradně pouze při splnění podmínek stanovených stavebním zákonem a prováděcím předpisem. Mezi účastníky není sporu o tom, že předmětná stavba reklamních a informačních zařízení podléhá § 96 stavebního zákona z hlediska umístění územnímu souhlasu a z hlediska provedení dle § 104 odst. 2 písm. j) stavebního zákona ohlášení stavebnímu úřadu. V daném případě stavebník současně oznámil stavebnímu úřadu záměr v území a ohlásil provedení této stavby. Konstatoval, že stavební úřad dne 11. 7. 2011 rozhodl o projednání záměru v územním řízení. Důvody, proč tak učinil, nebyly předmětem řízení v této věci, a proto se k nim odbor stavební MHMP v žalovaném rozhodnutí o odvolání nevyjadřoval. Z dikce ustanovení § 79 odst. 2 stavebního zákona vyplývá, že stavební úřad, pokud rozhodl o projednání záměru v územním řízení, nemohl sloučit vydání územního souhlasu a sdělení k ohlášení, neboť pro takový postup z důvodu absence územního souhlasu neměl oporu v zákoně.

K námitce na nepřerušeni stavebního řízení po podání ohlášení na předběžnou otázku, tj. do doby pravomocného rozhodnutí o umístění stavby, žalovaný zdůraznil, že ohlášení záměru stavebnímu úřadu není žádostí ve smyslu správního řádu, tj. jeho podáním nezačíná běžet správní řízení, nelze proto praktikovat procesní postupy správního řádu vztahující se ke správnímu řízení. Námitka je podle něj irelevantní.

Žalovaný dále nesouhlasí s tím, že mělo být v daném případě postupováno dle § 105 odst. 4 stavebního zákona, tedy že měl ohlášení předmětné stavby odložit a poukazuje na ustanovení § 105 a § 107 stavebního zákona. Spornou otázkou je, zda stavební úřad v případě, je-li podáno ohlášení stavby, která není umístěna pravomocným územním rozhodnutím či územním souhlasem, ačkoliv takové povolení podle stavebního zákona vyžaduje, nemůže zakázat provedení takové stavby. Judikát, na který poukazuje žalobce č.j. 7As 10/2009-86 se podle žalovaného na danou věc nevztahuje. Žalovaný je přesvědčen o tom, že postupoval zcela legitimně, jestliže žalobce nedoložil k ohlášení stavby pravomocné rozhodnutí o umístění stavby. Uvedl, že si je vědom toho, že závěr správních orgánů zcela nevyplývá bez dalšího ze znění § 107 odst. 2 stavebního zákona, a že tato ustanovení nejlépe odpovídá řešení otázky vzniklé v procesu ohlášení stavby.

Dále žalovaný uvedl, že je nesporné, že u žalovaného byla souběžně vedena dvě odvolací řízení, a to ve věci odvolání žalobce proti usnesení stavebního úřadu o projednání záměru v územním řízení a odvolání žalobce proti rozhodnutí o zákazu provedení takto ohlášené stavby. Žalovaný v tomto postupu neshledal porušení žalobcových práv. Věcně se nic nemění na tom, že důvod pro zákaz provedení ohlášené stavby ke dni žalovaného rozhodnutí o odvolání nepominul. Nesouhlasí dále s námitkou žalobce, že rozhodnutí nebylo řádně odůvodněno a uvádí, že podstatné je, že ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání, nebyla předmětná stavba pravomocně povolena. Pokud došlo k průtahům v průběhu řízení, mohl žalobce podat žádost o opatření proti nečinnosti.

Závěrem žalovaný uvedl, že stavebník neprokázal aktivní legitimaci provést stavbu, tj. ohlášení neobsahovalo obligatorní náležitosti dle § 105 odst. 1 stavebního zákona, a to průkaz práva založeného provést stavbu. Konkrétně v daném případě bylo nutné doložit předepsanými doklady, tj. smlouvou o podnájmu mezi nájemcem, společností ELTODO-CITELUM, s.r.o., a podnájemcem, společností JCDecaux, Městský mobiliář, spol. s r.o. o nájmu části výše uvedených stožárů veřejného osvětlení na území Hlavního města Prahy k reklamním a informačním účelům, které ohlášení neobsahovalo.

K řízení se přihlásila jako dotčená osoba společnost ELTODO-CITELUM, s.r.o., která ve svém vyjádření uvedla, že je na základě Smlouvy o přenechání veřejného a slavnostního osvětlení, veřejných a věžních hodin na území Hlavního města Prahy do nájmu, o jejich provozování a správě správcem veřejného osvětlení na území Hlavního města Prahy. Dotčená osoba převzala v plném rozsahu odpovědnost správce veřejného osvětlení a v tomto ohledu vykonává práva a povinnosti Hlavního města Prahy coby vlastníka veřejného osvětlení. Touto plnou mocí Hlavní město Praha zmocnilo dotčenou osobu, aby „zmocnitele Hlavní město Prahu zastupovala ve veškerých právních i jiných úkonech, nezbytných k realizaci nájmu, správy a údržby veřejného a slavnostního osvětlení, veřejného a slavnostního osvětlení, veřejných a věžních hodin a k připojení městského osvětlení na území Hl. m. Prahy. Hlavní město Praha jako vlastník předmětných zařízení je neopomenutelným účastníkem stavebního řízení, a proto je vždy třeba žádat k umístování reklamních poutačů na stožárech VO souhlas dotčené osoby, neboť při instalaci může dojít k porušení statiky stožárového, případně k jeho poškození nebo poškození zařízení, která jsou již na něm nainstalována. Poukázal na to, že jeho právní předchůdce uzavřel s Hlavním městem Prahou smlouvu o výstavbě, provozování a reklamním využití městského mobiliáře ze dne 14. 11. 1994, ze které však nelze nijak dovodit souhlas vlastníka sloupů veřejného osvětlení s umístěním konkrétního reklamního a informačního zařízení na těchto sloupech. Žalobce se snaží prosadit svůj názor, že ve stavebním řízení není vlastník, resp. správce, neopomenutelným účastníkem řízení. S tímto názorem ale nelze souhlasit, neboť tím by se Hlavní město Praha de facto vzdalo práva předmětné stavby ovlivňovat a kontrolovat. Dále zdůraznil, že nedílnou součástí smlouvy ze dne 14. 11. 1994 je i příloha, ve které je uveden soupis prvků mobiliáře a jejich závazných počtů. Z té je patrné, že v něm nejsou zahrnuty sloupy veřejného osvětlení. Po zaslání žaloby a vyjádření žalovaného se již osoba zúčastněná na řízení k věci dále nevyjádřila.

Soud projednal věc bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem. Má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí (ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního).

Ze správního spisu zaslání soudu žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 20. 6. 2011 podal žalobce ohlášení zamýšlené instalace informačně – orientačního zařízení – tabulí navigačně-orientačního systému na stožáry veřejného osvětlení dle přiložených evidenčních listů. Šlo převážně o výměnu za současné poutače. Současně požádal o spojení územního souhlasu a ohlášení reklamního zařízení. Dne 11. 7. 2011 Městská část Praha 8 vydala rozhodnutí, kterým zakázala provedení ohlášené stavby, neboť žalobce nesplnil podmínky pro vydání územního souhlasu, když podané oznámení o záměru v území nemělo předepsané náležitosti dle § 96 odst. 3 stavebního zákona, a proto stavební úřad rozhodl usnesením ze dne 11. 7. 2011 o projednání záměru v územním řízení. Jelikož územní rozhodnutí pro ohlášenou stavbu nebylo dosud vydáno, stavba není způsobilá k ohlášení a

nemůže být proto provedena, stavební úřad rozhodnutím, které je prvním úkonem v řízení, provedení ohlášené stavby zakázal.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a usnesení potvrdil. V odůvodnění konstatoval průběh řízení a k jednotlivým odvolacím námitkám uvedl, že předmětná stavba reklamních a informačních zařízení podléhá dle § 96 z hlediska umístění územnímu souhlasu a z hlediska provedení dle § 104 odst. 2 písm. j) stavebního zákona ohlášení stavebnímu úřadu. V oznámení o záměru stavebník požádal o spojení územního souhlasu a ohlášení reklamního zařízení a stavební úřad dne 11. 7. 2011 rozhodl o projednání záměru v územním řízení. Důvody pro které tak učinil, nejsou předmětem tohoto řízení, a proto se jimi nezabýval. Podstatné je, že umístění předmětné stavby nebylo dosud pravomocně povoleno. Žalovaný neshledal důvodnou ani námitku, že správní orgán rozhodl o oznámení o záměru v území k vydání územního rozhodnutí dvakrát, neboť stavebník podal společně s ohlášením instalace tabulí i oznámení o záměru k vydání územního souhlasu dle § 96 odst. 2 písm. b) stavebního zákona a v oznámení o záměru požádal o spojení územního souhlasu a ohlášení reklamního zařízení. Stavební úřad může sloučit vydání územního souhlasu s provedením ohlášení stavby, ale v daném případě stavební úřad o každé podané žádosti rozhodl samostatně.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu tvrzených důvodů v podané žalobě s přihlédnutím ke skutkovému a právnímu stavu, který tu byl v době jeho vydání (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů, dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V projednávané věci je zásadní spornou otázkou, zda žalovaný mohl vydat rozhodnutí, kterým zakázal provedení stavby za situace, kdy žalobce podal ohlášení stavby, která není umístěna pravomocným územním rozhodnutím či územním souhlasem. To, že je takové povolení podle stavebního zákona pro ohlašovanou stavbu třeba, je mezi účastníky nesporné.

Městský soud po právní stránce vychází z tehdejšího znění stavebního zákona, které je nyní, pokud jde o institut ohlášení stavby, s účinností od 1. 1. 2013 již překonáno. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2014, č.j. 3 As 119/2013 – 20 (dostupný na www.nssoud.cz)

Podle ustanovení § 104 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu, ve znění platném do 31.12.2012, (dále jen „stavební zákon“), k provedení jednoduchých staveb uvedených v odstavci 2 písm. a) až d), jejichž návrh je v souladu s obecnými požadavky na výstavbu, s územně plánovací informací (§ 21), které jsou umístěny v zastavěném území nebo v zastavitelné ploše, poměry v území se jimi podstatně nemění a které nevyžadují nové nároky na dopravní a technickou infrastrukturu, postačí ohlášení bez předchozího územního rozhodnutí nebo územního souhlasu. Spolu s ohlášením stavebník stavebnímu úřadu doloží, že o svém stavebním záměru prokazatelně informoval vlastníky sousedních pozemků a staveb na nich; ti mohou příslušnému stavebnímu úřadu oznámit své případné námitky proti stavbě do 15 dnů ode dne, kdy byli stavebníkem informováni.

Podle odst. 2 písm. j) ohlášení stavebnímu úřadu vyžadují informační a reklamní zařízení na stavbě nebo na pozemku neuvedená v § 103 odst. 1 písm. c) bodech 8 a 9 a stavby pro reklamu podle § 3 odst. 2.

Podle § 107 odst. 2 stavebního zákona pokud by ohlášená stavba, terénní úpravy nebo zařízení podle § 104 odst. 2 písm. d) až p) byly v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu, s regulačním plánem, územním rozhodnutím nebo územním souhlasem anebo se závazným stanoviskem dotčeného orgánu (§ 105 odst. 3), stavební úřad rozhodnutím, které je prvním úkonem v řízení, jejich provedení zakáže. Toto rozhodnutí musí být vydáno do 30 dnů ode dne ohlášení stavby.

Z citované právní úpravy vyplývá, že stavební zákon umožňoval k provedení stavby ohlášené žalobcem pouhé ohlášení stavebnímu úřadu, ale za splnění zákonem daných podmínek. Z ustanovení § 104 vyplývá, že u staveb neuvedených v odstavci 1 pod písm. a) až d), tedy i u žalobcem ohlášené stavby uvedené pod písm. j), nepostačí ohlášení bez předchozího územního rozhodnutí nebo územního souhlasu. Pokud tedy žalobce v době, kdy ohlásil stavbu, územní souhlas neměl, nemohl žalovaný postupovat jinak, než dle § 107 odst. 2 stavbu zakázat. Zákon totiž ukládá stavebnímu úřadu, aby posoudil, zda je ohlášená stavba v rozporu s územním souhlasem nebo územním rozhodnutím a pokud by v rozporu byla, ukládá mu, aby v takovém případě provedení takové stavby zakázal.

Komentář k § 107 stavebního zákona z roku 2006 staví na roveň situaci, kdy je ohlášená stavba v rozporu s územním rozhodnutím nebo územním souhlasem, se situací, kdy stavbu uvedenou v ustanovení § 104 odst. 2 písm. d) až p) zákona stavebník ohlásí, aniž měl územní rozhodnutí nebo územní souhlas. Tento závěr je logický, neboť aby stavební úřad mohl posoudit soulad ohlášené stavby s územním souhlasem či územním rozhodnutím, je nutné, aby měl možnost se s nimi seznámit a na základě toho soulad či nesoulad hodnotit. Postup žalovaného proto soud nezákonným neshledal.

Ze správního spisu je patrné, že žalobci bylo známo, že k ohlášení je předložení územního souhlasu nezbytné, což vyplývá z toho, že podal současně Ohlášení zamýšlené stavby i Oznámení o záměru v území k vydání územního souhlasu a žádal o spojení obou řízení. Tento způsob podání ohlášení stavby byl z procesního hlediska nevhodný, neboť jak vyplývá ze zákona, je nutné, aby v případě stavby ohlášené žalobcem, byla stavba ohlášena po předchozím územním rozhodnutí nebo územním souhlasu. Žalobce se v podané žalobě domáhá toho, že stavební úřad měl věc odložit a současně ho poučit o tom, co může dále ve věci stavby činit. Jak soud již uvedl, z podání žalobce zaslaných stavebnímu úřadu vyplývá, že žalobce byl seznámen s tím, že územní souhlas musí mít. Z rozhodnutí o zákazu provedení ohlášené stavby žalobce zjistil, že důvodem pro vydání tohoto rozhodnutí byla právě skutečnost, že územní rozhodnutí pro ohlášenou stavbu dosud nebylo vydáno, v důsledku čehož není stavba způsobilá k ohlášení a nemůže být provedena. Z uvedeného odůvodnění je tedy patrné, z jakého důvodu bylo rozhodnutí vydáno a na základě tohoto rozhodnutí mohl žalobce začít činit kroky k tomu, aby územní souhlas, případně územní rozhodnutí, získal. Postupem žalovaného proto žalobce poškozen být nemohl, neboť mu důvody zákazu stavby byly stavebním úřadem i žalovaným sděleny.

Zákon stanovuje stavebnímu úřadu v § 107 poměrně krátkou lhůtu pro vydání rozhodnutí o zákazu stavby a stavební úřad je povinen v této lhůtě posoudit mimo jiné i soulad s územním souhlasem. Jak soud již uvedl, neměl-li žalobce územní souhlas, nemohl žalovaný posoudit rozpor se stavbou a postup stavebního úřadu tak soud shledal v souladu s tehdy platným stavebním zákonem. Dle soudu není podstatné, z jakého důvodu nebyl územní souhlas se stavbou udělen, neboť tato otázka je řešena v jiném řízení. Podstatné je, že v době, kdy stavební úřad posuzoval splnění podmínek pro ohlášení, územní souhlas vydán nebyl. Pokud tedy žalobce namítá, že územní rozhodnutí nebylo pro stavbu dosud vydáno, a

to z důvodu, že oznámení o záměru, které žalobce podal společně s ohlášením stavby neobsahuje souhlas společnosti ELTODO-CITELUM, s.r.o., které na základě smlouvy o přenechání veřejného a slavnostního osvětlení, veřejných a věžních hodin na území, je tato námitka v projednávané věci irrelevantní. Z tohoto důvodu soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že se jedná o dvojí rozhodnutí v téže věci, neboť stavební úřad vedl dvě zcela odlišná řízení na základě dvou podání.

Žalobce dále namítá nesprávný postup stavebního úřadu, který měl podle něj vést spojené řízení ve smyslu § 78 odst. 1 stavebního zákona.

Podle § 78 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad může podle správního řádu spojit územní a stavební řízení, jsou-li podmínky v území jednoznačné, zejména je-li pro území schválen územní plán nebo regulační plán.

Z uvedeného ustanovení vyplývá, že umožňuje stavebnímu úřadu spojit, a to v souladu s obecnou úpravou obsaženou v § 140 správního řádu, územní a stavební řízení. Z dikce ustanovení je patrné, že jednak dává stavebnímu úřadu pouze možnost a nikoli povinnost řízení spojit, a navíc, že se týká spojení územního a stavebního řízení, která nebyla v dané věci zahájena. Na předmětnou věc tedy dané ustanovení nedopadá, a proto ani tuto námitku soud důvodnou neshledal.

Pro úplnost soud uvádí, že na danou situaci dopadá ustanovení § 79 odst. 2 zákona, dle kterého stavební úřad může vydání územního souhlasu sloučit s vydáním souhlasu s provedením ohlášené stavby, přitom postupuje přiměřeně podle ustanovení § 105 až 107. Ani toto ustanovení ale neukládá stavebnímu úřadu povinnost ke sloučení a v žádném případě z něj nevyplývá, že by žalovaný měl žalobce informovat o důvodech, pro které spojení neprovedl. Dané ustanovení by v dané věci ale ani aplikováno být nemohlo, když územní souhlas vydán nebyl, neboť podané Oznámení o záměru v území nemělo předepsané náležitosti dle § 96 odst. 3 stavebního zákona, a proto stavební úřad rozhodl usnesením ze dne 11. 7. 2011 o projednání záměru v územním řízení.

Žalobce dále namítá, že byl na svých právech poškozen postupem žalovaného, neboť v době, kdy žalobce rozhodl o zakázání provedení stavby z důvodu, že umístění předmětné stavby nebylo dosud pravomocně povoleno, se v územním řízení o umístění stavby právě rozhodovalo. K tomu je nutné uvést, že ze správního spisu vyplývá, že byla vedena dvě odvolací řízení, což nemohlo práva žalobce nijak poškodit, neboť jako soud již dříve uvedl, bylo pouze na úvaze stavebního úřadu, zda vydání územního souhlasu sloučí s vydáním souhlasu s provedením ohlášené stavby či nikoli. Podstatné je, že v době vydání napadeného rozhodnutí důvod pro vydání rozhodnutí o zákazu stavby stále trval, když v té době stále nebylo pravomocně povoleno umístění předmětné stavby. Ani tímto postupem žalovaného nemohl být žalobce poškozen.

Pokud žalobce namítá, že žalovaný nedodržel zákonem stanovené lhůty pro rozhodnutí, je třeba uvést, že žalobce mohl v průběhu řízení uplatnit opatření proti nečinnosti správního orgánu. Navíc případné průtahy v rozhodování správních orgánů nemohou dle ustálené judikatury způsobit nezákonnost rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že po projednání podané žaloby na základě výše uvedeného odůvodnění neshledal soud důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Pokud jde o náklady řízení, které vznikly osobě zúčastněné na řízení, soud dospěl k závěru, že v dané věci nejsou dány předpoklady pro rozhodnutí soudu o jejich náhradě. Podle ustanovení § 60 odst.5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, kterou jí soud uložil. V posuzované věci soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost v řízení nestanovil, pouze jim dal možnost uplatnit v probíhajícím řízení jejich právo.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. července 2015

JUDr. Hana V e b e r o v á
předsedkyně senátu